

FISKGRATÄNG

Stella ställde ner sin bricka mitt emot Emil. Bestick klirrade mot tallrikar, och man fick luta sig fram för att höras. Vid bordet bredvid salladsbaren satt Wilma med sina kompisar, och på hennes bricka stod fiskgratäng. Emil hade bytt till en ren skjorta efter gympan, och framför honom stod en jättestor portion fiskgratäng och en vattenkanna.

”Fiskgratäng”, sa Stella. ”Sedan när äter du fisk?”

”Jag älskar fisk, det har jag gjort i flera månader”, sa Emil och hällde upp mer vatten.

”Förra året sa du att fisk smakade gammal badsvamp.”

”Folk ändrar sig”, sa Emil, tog en tugga och svalde hårt.

”Och du brukar alltid sitta vid fönstret.”

”Här är det lugnare.”

”Lugnare, bredvid salladsbaren, där det är värsta oväsendet?”

Emil svarade inte, men vid salladsbaren skrattade någon högt, och han vred huvudet en bit och sedan tillbaka.

”Vad sa hon egentligen?” viskade Emil.

”Vem då, jag sitter ju med ryggen mot hela matsalen”, sa Stella.

”Ingen, jag menade ingen särskild.”

”Nej då, ät din fisk”, sa Stella.

Emil tog en ny tugga och drack ett glas vatten.

När Wilma reste sig med sin bricka reste sig Emil också, fast hans tallrik var nästan full. Han ställde den på diskbandet precis efter henne och gick sedan ut med långa steg, utan att se sig om. Stella följde efter honom och log hela vägen till korridoren.

1. Vad sa Emil förra året att fisk smakade?
2. Emil viskar ”Vad sa hon egentligen?” Vem menar han med ”hon”? Hur vet du det?
3. Varför dricker Emil så mycket vatten? Hur vet du det?
4. Emil säger att han älskar fisk. Vad menar han egentligen? Hur vet du det?
5. Hur känner sig Emil när Wilma reser sig med sin bricka? Hur vet du det?
6. Stella följer efter Emil och ler hela vägen. Vad hade du gjort i Stellas ställe? Varför?